

градътъ шумѣше бодро, на западъ небето
пламтѣше въ мжтно-алени блѣсъци. Отъ
една близка пивница изхвъркнаха звуци
отъ радио, и миризъ на печено месо. Той
цѣлъ настрѣхна, извади машинално кър-
пичката си, и веднага пакъ я натѣпка въ
джеба. Отново отвратителната миризма,
която мѣкнѣше съ себе си, го блѣсна въ
гърдитѣ до задушаване. Безъ да мисли,
той изтича до въ кѣщи, изми се цѣлъ,
смѣни дрехитѣ, избрѣсна се: може-би, тоя
кошмаръ, ще се разсѣе, най-после! На-
пусто. Сега, неговото собствено тѣло, ся-
кашъ, изпускаше сжщия миризъ!

Той излѣзе отново, и трѣгна безъ целъ,
пушейки непрекъснато цигара следъ ци-
гара, за да усеща само дѣхътъ на тю-
тюна. Най-после спрѣ въ една градинка, и
седна. Тукъ бѣше, сравнително по-добре.
Той свали шапка да разхлади челото си.
Какво бѣше това, наистина? Какво ста-
ваше съ него? Какъвъ е този дяволски
день? Въ сжщностъ, нима всичко това бѣше
единъ день?.. Колко отдавна бѣше за-
ранята, когато трѣгнаха отъ тия сжщи
улицы! Струваше му се че дълги години
го дѣлятъ отъ горещата пладня тамъ, въ